

ห้าปีก่อน

รถบัสทัศนศึกษาของโรงเรียนสตรีระดับมัธยมปลายโยตสึยะกำลังอยู่บนเส้นทางกลับจากวัดคิงคาคุจิ จังหวัดเกียวโต ขณะนี้ภายในรถมีแต่เสียงกรีดกรีด

ต้นเหตุมาจากเสียงของนักเรียนคนหนึ่งซึ่งนั่งริมหน้าต่าง "ผู้ชายคนนั้นหล่อจัง"

ตอนแรกที่ได้ยินเสียงเปรยนั้น ทุกคนยังไม่แสดงปฏิกิริยาอะไร แต่ต่อมาเสียงฮือฮาก็เริ่มก่อตัว ตามด้วยเสียงอุทาน "ไม่น่าเชื่อ" "หล่อจริงๆ ด้วย" ไม่นานทั้งรถก็มีแต่เสียงกรีดกรีด คณะนักเรียนกรูกันไปที่ข้างหน้าต่าง จนน่ากลัวว่ารถจะเสียหลักตอนหักเลี้ยว

เอาอีกแล้วเหอ...โอคุ ยูคาริ อาจารย์ประจำชั้นหันมองอย่างละเหยใจ เมื่อบรรดาเด็กนักเรียนเมินเฉยต่อความน่าทึ่งของวัดคิงคาคุจิและสวนสวยอลังการ มัวสนใจแต่ความหล่อของผู้ชายข้างทาง

ผู้เป็นอาจารย์ว่าจะลุกขึ้นมาปรามแต่นักเรียนที่อยู่ด้านหลังซึ่งร้องเรียก "อาจารย์ลองหันมาดูสิคะ ผู้ชายที่เดินอยู่ตรงนั้นหล่อสุดๆ เลย"

"เจียบได้แล้ว" ยูคาริเอ็ดพลางชำเลืองมองนอกหน้าต่าง "คนที่ถูกพวกเธอ

8 แป้นคดีพิศวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 11

รุมจ้องก็คงรู้สึกไม่ตี บอกตั้งก็ครั้งแล้วว่อย่าไปรบกวนคนในท้องถิ่น..."

ผู้เป็นอาจารย์พลันอ้าปากค้าง หัวใจพลันเต้นรัว ตกอยู่ในความเคลิบเคลิ้มจนแทบลืมหัด

ชายคนหนึ่งกำลังเดินบนทางเท้าเลียบบถนนคางามอิชิซึ่งอยู่ตรงจุดที่เยื้องกับรถบัสพอดี

เขาน่าจะอายุยี่สิบปลายๆ รูปร่างผอมสูง สวมชุดลำลองสไตล์อเมริกัน ที่เน้นความคล่องตัวและเรียบง่าย ทว่าแฝงด้วยความดูดีสะอาดตา ผมยวาคูหนุ่มสลวยตั้งขนแมว เหมาะจะเข้ากับรูปหน้าเรียวและยิ่งเสริมความเป็นหนุ่มหน้าหวาน ใบหน้าคู่มุนวล จมูกโด่ง แววดาสดใส บ่งบอกถึงความเป็นผู้ดีและอ่อนโยน เจือด้วยความจริงจิงกับซึ่กังวลนิดๆ ผิวขาวใสแทบเห็นเส้นเลือดแม้มองจากระยะไกลก็เห็นว่าผิวพรรณน่าจะละเอียดเนียนนุ่มราวกับตุ๊กตา

เจ้าตัวสะพายกระเป๋าใส่สไตล์เก๋ของพอล สมิธ สองมือล้วงกระเป๋ากางเกงเดินผ่านไปด้วยย่างก้าวซึ่งชวนให้นึกถึงเสือดาว ท่วงท่านุ่มนวลสง่างามคงเพราะขาที่เรียววาวนั้นกระมัง กระนั้นชายหนุ่มก็ไม่ดูเหยาะแหยะ แต่เปี่ยมด้วยความเข้มแข็งภายใน อากัปกิริยารวมสง่าเหมือนได้รับการอบรมมาดีตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยเห็นผู้ชายดูดีเช่นนี้เป็นครั้งแรก...

รถบัสเริ่มเร่งความเร็วจนสวนผ่านชายคนนั้นไป แผ่นหลังของเขาจึงหายลับไปทางด้านหลัง

มินาสะ ชุนหันหลังมองตามรถบัสทัศนศึกษาของเด็กมัธยมปลายหญิงที่แล่นผ่านไป

รถคันนั้นก็ออกจากวัดคิงคาคุจิและคงมุ่งหน้าสู่วัดนินนะ ไม่วัดริวอันที่อยู่ใกล้ๆ

เส้นทางทัศนศึกษาของเด็กมัธยมต้นมัธยมปลายทั่วญี่ปุ่นเหมือนถูกกำหนดเอาไว้ตายตัว แม้โคอิสึมิ จุนอิชิโรจะพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไปแล้ว แต่ประเทศนี้ยังไม่เกิดการปฏิรูปครั้งใหญ่ใดๆ ทั้งสิ้น เศรษฐกิจยังคงซบเซา รถบัสนักท่องเที่ยวแล่นจากถนนคางามอิชิสู่ถนนคิซึจิโดยไม่มีใคร

สังเกตเห็นวัดขอมช่อซึ่งตั้งหลบมุมอยู่ข้างทาง

ขุนมุ่งหน้าไปทางตรอกแคบดังกล่าวซึ่งเคยเดินผ่านเป็นกิจวัตร จนกระทั่งเรียนจบมัธยมปลาย ลอดผ่านซุ้มวิซพีซซึ่งสูงเลยศีรษะ ข้ามเนินขรุขระเตี้ยๆ ขึ้นสู่เขตดินเขาขนาดเล็ก บ้านของขุนซึ่งเป็นวัดยังคงตั้งอยู่ที่นั่นในสภาพไม่เปลี่ยนแปลงจากอดีตเลย

สายตาเขาเริ่มเห็นประตูบานเล็กซึ่งไร้ผู้คนเดินเข้าออก อักษรบนแผ่นป้ายซึ่งเขียนว่า 'วัดทองอิน' เริ่มเลือนราง แม้จะก้าวเข้ามาในเขตวัดก็ไม่พบอะไร ดึงดูตลสายตา อุโบสถที่อยู่กลางป่าเบญจพรรณคุดคับแคบ รังแต่จะทรุดโทรมลงทุกวันโดยไม่เคยได้รับการบูรณะอย่างจริงจังเลยนับแต่รุ่นปู่ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง ด้านข้างมีพระพุทธรูปหินเรียงเป็นหมู่แค่ว่าให้รู้ว่ามิ ได้ย่นว่าปู่เป็นคนสลักด้วยตัวเองทีละองค์

วัดที่ถูกก่อตั้งขึ้นด้วยอารมณ์ชั่ววูบของชายคนหนึ่งซึ่งไม่ใช่บรรพชิต หน้าซำลิ่งปลุกสร้างยังมีมาตั้งแต่หลังสงครามสมัยโชวะ คาดว่าเจ้าตัวคงแค่ออยากหาทางใช้ประโยชน์จากที่ดินของตัวเองซึ่งตั้งอยู่ใกล้วัดคิงคาคุจิ ทว่าสภาพวัดคร่ำไร้ผู้คนมาเยือนนี้บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าไอเดียของปู่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

สมัยเด็กเขาเคยวิ่งเล่นรอบอุโบสถแบบไม่คิดมาก แต่โตมาจนอายุสี่สิบสี่ ก็ซັกเป็นห่วงความเป็นอยู่ของพ่อแม่ มินาเสะ ซุนคิดพลางเดินอ้อมตัวอุโบสถไปยังบ้านชั้นเดียวที่ตั้งอยู่ด้านหลัง

บ้านไม้มุ่งหลังคากระเบื้อง มีเฉพาะกรอบหน้าต่างที่ถูกตัดแปลงเป็นกรอบอะลูมิเนียม ดูสมถะราวกับบ้านเกษตรกร ไม่เปลี่ยนแปลงจากสมัยที่เขาจากมาตอนอายุสิบแปดเลย

ชายหนุ่มบังเกิดความรู้สึกประหลาดราวกับอยู่ที่นั่นมาตลอดจนกระทั่งเมื่อวาน พอเดินไปหลังบ้านก็พบผู้เป็นมารดากำลังเช็ดถูเฉลียงบ้านด้วยผ้าชีร์วี เขาค่อยๆ เดินไปหา "แม่ครับ"

ผู้เป็นแม่หรือมินาเสะ เรนะเงยหน้ามายิ้มปนตกใจ "อ้าว ไม่ได้เจอกันนานเลยลูก กลับมากะทันหันเชียรว"

10 แพมบดีพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 11

"ผมก็...แค่อยากแก่งให้ตกใจนิดหน่อยนะ"

ซุนพืมพาดตอบเสียงแผ่วพลันสังเกตเห็นรอยเหี่ยวย่นที่เพิ่มขึ้นบนดวงหน้าอีกฝ่าย คงไม่แปลกอะไร เพราะตั้งแต่ออกจากบ้านเขาก็ไม่ค่อยติดต่อหา และเพิ่งรู้ซึ่งว่าตัวเองสร้างความหนักใจให้ผู้เป็นมารดาตลอดทั่วเรือนกลับไม่ได้เผยความยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งอย่างออกนอกหน้า หากแต่ยื่นมือไปทางสวนนอกเฉยเลยแล้วบิดผ้าซีริว "ได้ข่าวว่ากิจกรรมที่โตเกี่ยวไปได้ดีพอสมควรหรือ พ่อก็พลอยปลื้มไปด้วย"

หิม? ไม่ยักรู้ว่าพ่อคนนั้นจะแสดงความรู้สึกแบบนั้นเป็น

ไม่ลี บางทีพ่อแม่คงต้องฝืนใจยอมรับเมื่อได้ยินเสียงเล่าลือว่าลูกตัวเองประสบความสำเร็จ

มินาสะ ซุนเป็นเจ้าของกิจการร้านอาหารย่านไต้คังยามะและคางระซากะ ผลประกอบการต่อปีของทั้งสองร้านรวมกันคือหนึ่งพันล้านเยน กำไรหลังหักค่าใช้จ่ายอยู่ที่สามร้อยล้านเยน ชายหนุ่มไม่เคยบอกตัวเลขอย่างละเอียดกับพ่อแม่ แต่ทั้งสองคงพอออก เพราะตอนเขาย้ายไปอยู่แมนชั่นย่านนุรุหระใจกลางเมืองก็ได้แจ้งที่อยู่ติดต่อนให้ทั้งสองรู้

เดิมทีเขาเป็นเด็กเรียนอ่อน ซึ่อาย ไม่ค่อยมีเพื่อน ออกไปใช้ชีวิตในโลกภายนอกก็เข้ากับสังคมแบบหมู่คณะไม่ค่อยได้ ทว่าชะตาชีวิตกลับพลิกผันหลังได้รู้จักบุคคลหนึ่ง

เซโตอุจิ ริคุ เจ้าของร้านเมื่อสองที่ชื่อร้านสินค้าราคาย่อมเยาคือผู้จุดประกายพรสวรรค์ด้านการค้าที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวเขา และยังเป็นอาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิธีคิดตามหลักตรรกะซึ่งปราศจากสิ่งสูญเปล่า

ไม่รู้ว่าบิดามารดาของซุนจะรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นลูกชายซึ่งเรียนได้ทีโหลจนจบมัธยมปลายสร้างเนื้อสร้างตัวจนเป็นเศรษฐี พ่อเคยบอกว่าเขาเป็นคนไม่เอาไหน อยากรู้จริงๆ ว่าตอนนี้ความคิดของพ่อจะเปลี่ยนไปอย่างไร

"พ่อละ" ซุนเอ่ยถาม

เรนะนั่งไปชั่วคราวก่อนตอบโดยไม่สับสน "รับแขกอยู่จ๊ะ"

แปลว่าเจ้าตัวคงยืนคุยกับแขกอยู่ในสวน ที่นี่เป็นวัดแต่กลับไม่ค่อยมี

ญาติโยมที่คอยสนับสนุน แหกที่มาเยี่ยมเยียนคงไม่พ้นคนรู้จักซึ่งอยู่ละแวกนี้
ชายหนุ่มเดินไปจนถึงหน้าประตูบ้านจึงพบมินาสะะ นาโอกิ ผู้เป็นบิดา
ซึ่งดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดองอิน ชุนเห็นอีกฝ่ายไม่ได้อยู่ในชุดเก่ง หาก
แต่สวมชุดชวากับกางเกงสแล็กส์ ยิ่งให้รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายตัวเล็กลงยิ่งกว่า
มารดาเสียอีก

ศรัทธาไลน์ช่างไม่เหมาะกับเสื้อผ้าตะวันตก เขาคิดแบบนี้มาตั้งแต่
เด็กทุกครั้งที่เห็นบิดา กระทั่งตอนนี้ก็รู้สึกว่าสภาพของเจ้าตัวน่าสังเวชมาก
อาจเพราะขณะนี่กำลังเค็งศรัทธาแปลกๆ ฝ่ายชายวัยทองซึ่งเป็นผู้มาเยือนมอง
เหยียดนาโอกิด้วยสายตาดูแคลน เห็นได้ชัดว่าฝ่ายไหนอยู่เหนือกว่า

ท่าทางชายทั้งสองยังไม่สังเกตเห็นชุน ชายหนุ่มจึงหันหลังกลับไปทะเลียง
ชุนถามมารดา "นั่นใครเธอ"

เรนะรำพึงหน้าหมอง "คงเป็นคนมาเก็บเงิน"

"...พ่อเป็นหนี้ที่อยู่เธอ"

"วัดรายได้ต่ำก็อย่างนี้แหละจ๊ะ"

ชุนเหม่อมองหยดน้ำที่ร่วงจากรางน้ำฝนริมชายคา

ฝนตกตั้งแต่หลายวันก่อน แต่รางน้ำกลับยังมีน้ำฝนค้างอยู่ คงเพราะ
เศษขยะอุดตันไม่กี่รางน้ำเอียงผิดทางจนระบายน้ำออกไปได้ไม่หมด

ที่บ้านคงไม่มีเงินพอจะซ่อมแซม กระเบื้องมุงหลังคาบางส่วนยังผุพัง
เสากับคานมองอย่างไรก็ได้ไม่มุงฉาก บ้านใช้เทคนิคการเข้าเต็ยไม่โดย
ไม่ต้องพึ่งตะปูหลังนี้เริ่มบิดเบี้ยวและอาจถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ

เสียงฝีเท้าแว่วมาจากสวน นาโอกิผู้เป็นพ่อก้าวมาหาอย่างเชื่องช้า

"อ้าว" อีกฝ่ายเอ่ยอย่างสงบ "ว่าไง กลับมาแล้วหรือ"

"ผมกลับมาแล้วครับ"

นาโอกิหยุดฝีเท้าแล้วจับจ้องผู้เป็นลูกชาย "ท่าทางสำรวจขึ้นเยอะนะเรา"

เรนะรำพึงแกมตำหนิ "พ่อละก็ สมัยนี้ชานานิยมการแต่งตัวแบบนี้แหละ"

นาโอกิถอดรองเท้าก้าวขึ้นเฉลียง "หืม? เอาเถอะ ลูกคุณเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
ได้ยินว่ากิจการร้านข้าวก็ประสบความสำเร็จดี"

12 แป้มคติพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 11

"ภัตตาคารอาหารอิตาเลียนต่างหาก"

"แล้วนี่อยู่ที่ไหน กลับมาอย่าบอกนะว่าถูกผู้หญิงสลัดรักเข้า"

...พ่อยังชอบแฉวด้วยมุกพิศตามเคย

อย่างไรก็ตามแม้พ่อจะเดาเหตุผลที่เขากลับมาเยี่ยมบ้านไม่ถูกแต่ก็ไม่ผิดซะทีเดียว ตอนนั้นซุนสนิทสนมกับเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกบ้านเกิด ดูเหมือนฝ่ายตรงข้ามจะมาเที่ยวโตเกียวแล้วมีโอกาสได้เป็นแขกที่ร้านอาหารสาขาโตเกียวและชื่นชอบเขาขึ้นมา

ที่ว่าผู้หญิงคนนั้นอายุอ่อนกว่าซุนมาก ปัจจุบันเพิ่งอยู่มัธยมต้น แม่เด็กผู้หญิงสมัยนี้จะดูโตเกินวัยแต่ซุนเองไม่คิดจะสร้างความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเด็กยังไม่บรรลุนิติภาวะ เขาจึงไม่เคยทำอะไรเกินเลยไปกว่าการชวนอีกฝ่ายไปนั่งคุยเล่นที่ร้านกาแฟในย่านชิโจโอมิยะ เธอเป็นเด็กสาวที่เล่นเปียโนและเขียนอักษรฟูกันเก็ง

วันนี้เขาแค่แวะมาเยี่ยมบ้านเกิด แต่เห็นสภาพการเงินของพ่อแม่แล้วชักเป็นห่วง จึงเอ่ยขึ้น "พ่อครับ ที่ผ่านมามีผมไม่เคยส่งเงินมาให้ แต่หลังจากนี้..."

"ไม่ต้องหรอก" นาโออิกยกมือปราชัยด้วยสีหน้านุ่มนวล "ไม่ต้องคิดมาก เรื่องพวกนั้น ลูกหาเลี้ยงตัวเองอยู่ที่โตเกียวได้ใช่ไหม แค่นั้นก็พอแล้ว เรื่องที่วัดให้พ่อจัดการเถอะ"

ความรู้สึกหนึ่งซึ่งซุนไม่คิดว่าจะบังเกิดขึ้นจนกระทั่งเหยียบเข้ามาที่นี้ พลันเอ่อล้นอยู่ภายใน

พ่อยอมรับเขาแล้ว พ่อคนที่เคยเคี่ยวเข็ญให้สืบทอดกิจการวัด บัดนี้กลับยอมรับที่เขาแยกออกไปเปิดกิจการของตัวเอง หน้าซำยังไม่เรียกร้องให้จุนเจือที่บ้านเมื่อเห็นเขากลับมา

เดิมทีซุนไม่เคยคิดฝันว่าในชีวิตจะมีบทสนทนาแบบนี้กับพ่อ แต่มันกลับกลายเป็นจริงขึ้นมา พ่อเลิกผูกมัดเขา เลิกบังคับให้สืบทอดวัดแล้ว...

ชายหนุ่มอดถามเสียงอ่อยไม่ได้ "กิจการที่วัดไม่ค่อยดีใช่ไหม"

"...มันไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้องห่วงหรอก"

พ่อคงตั้งใจปิดบังเรื่องหนี้สิน ไม่คิดขอความช่วยเหลือจากลูกชาย พยายามตีตัวออกห่างเพื่อไม่ให้วัดซึ่งก่อตั้งในหมู่บ้านและกำลังจะล้มละลายในหมู่บ้านแห่งนี้สร้างชื่อเสียงหรือถึงขั้น

ฝ่ายตรงข้ามไม่เหลือเค้าของพ่อผู้เข้มงวดและเจ้ากี้เจ้าการให้ลูกชายเป็นบรรพชิตอีกแล้ว จะมีก็เพียงใบหน้าของชายวัยกลางคนผู้เหนื่อยล้า

นาโอกิถามต่อ "กินอะไรมาหรือยัง"

"ยังเลย"

"ถ้าอย่างนั้นมากินด้วยกันสิ ขึ้นบ้านก่อน"

ซุนตอบรับคำชวนโดยไม่พูดอะไร ถอดรองเท้าแล้วก้าวไปบนเสื่อของบ้านที่ตัวเองห่างหายไปถึงหกปี

นาโอกิ เจ้าอาวาสอิสระซึ่งไม่ได้สังกัดนิกายใดเลยเคยพยายามส่งซุนซึ่งเป็นลูกชายไปเป็นศิษย์วัดชื่อดัง วัตถุประสงค์ว่าซุนจะเป็นจุดเปลี่ยนให้วัดองอินแห่งนี้ได้เข้าสังกัดนิกายใดบ้าง

ในอดีตพ่อชอบพูดติดปากว่าปู่เป็นจอมเพี้ยนซีโม่ที่รังสรรค์สิ่งปลูกสร้างลักษณะคล้ายอุโบสถขึ้นมาแล้วอ้างว่าเป็นวัด แต่เขาไม่ใช่คนแบบนั้นและจะเปลี่ยนที่นี้เป็นวัดชานานแท้ให้ได้

พ่อจึงใช้ชีวิตด้วยอุดมการณ์บนความยากแค้น แต่บัดนี้มันกลายเป็นอดีตไปแล้ว บ้านเกิดของซุนหลงเหลือเพียงความว่างเปล่าและหมดอาลัยตายอยาก

ซุนเหลือมุมมองทั่วห้องนั่งเล่น โทรทัศน์จอผู้ติดเครื่องรับสัญญาณดิจิทัล สะดุดตาก่อนสิ่งอื่น "ไม่เปลี่ยนไปเลยนะ"

นาโอกิหย่อนหนึ่งข้างโต๊ะกินข้าวแบบนั่งพื้น "ดูข้างหิ้งชะก่อน มีอะไรใหม่ๆ ด้วยนะ ร้านค้าขอร้องให้ช่วยสั่งอุปกรณ์ส่งฟรีทางแพ็คเกจนี้"

เครื่องแพ็คเกจ...มันไม่เข้ากับเครื่องเรือนอื่นจริงๆ นั่นแหละ อุปกรณ์สื่อสารแบบนี้ที่บ้านไหนก็มีแต่กลับเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกอันล้ำยุคและแปลกตาสำหรับบ้านเขา ซุนมองมันแล้วจมจ่อมไปในความคิด

ความเป็นอยู่อันแร้นแค้นเป็นเครื่องกระตุ้นชั้นดีสำหรับมันสมองของคนทำมาค้าขาย นั่นคือคำคมของเจ้าของร้านเซโตะอุจิ การวิเคราะห์หาเหตุ

14 แป้มคติพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 11

แบบเชื่อมโยงช่วยกรองเหตุผลทั้งหมดในสมองแล้วค้นหาเหตุผลหนึ่งเดียวที่เป็นไปได้ขึ้นมา และการตรวจคำตอบแบบเอกเทศจะตรวจทานคำตอบที่ได้จากอีกมุมมอง ว่าหากลงมือแล้วทำทำได้จริงหรือไม่และอาจเกิดอุปสรรคแบบใดบ้าง ในหัวของขุนจำลองสถานการณ์ไปเรื่อยๆ ด้วยหลักการวิเคราะห์ตามตรรกะต่างมุมมองสองชั้นนี้

ความคิดหนึ่งพลันแวบเข้ามาในหัว ขุนรีบหันไปหาบิดา

"พ่อครับ" เขาเอ่ยขึ้น "ผมจะสืบทอดวัดนี้เอง"

นาโอกิชะงัก จับจ้องมาด้วยใบหน้าแข็งทื่อ

"ลูก" พ่อเอ่ยเสียงทุ้ม "พูดอะไรออกมา"

"พ่อคะยั้งคะยอให้ผมบวชตั้งแต่เด็กไม่ใช่หรือ ผมจะบวชก็ได้"

เรนะซึ่งได้ยินบทสนทนาเช่นกันถึงกับหน้าถอดสีระจอนมาจากครีว

"ขุน ลูกพูดจริงหรือ"

"แน่นอน"

"ลูกจะยอมตัดผมที่ไว้ชะหล่อ...แล้วบวชเป็นพระหัวโล้นเระ"

"...ถ้าจำเป็นก็จะตัด เพราะพระที่หัวโล้นดูไม่เหมือนพระใช่ไหมเระ"

ทว่านาโอกิกลับสวดเสียงแข็ง "เลิกพูดบ้าๆ ได้แล้ว ลูกทำหน้าที่

เจ้าอาวาสไม่ได้หรอก"

ขุนไม่ยอมถอย "หน้าที่งั้นที่อะไรเระ วัดนี้เป็นวัดอิสระมีธรรมเนียมอะไรกับเขาที่ไหน บ้านเราก็คือเหมือนประกอบกิจการส่วนตัวนั่นแหละ ถ้ายืนยันว่าเป็นวัดก็คือวัด ถ้ายืนยันว่าเป็นเจ้าอาวาสก็คือเจ้าอาวาส"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...ลูกสืบทอดวัดจนๆ นี้ไปก็ทำอะไรไม่ได้หรอกนะ"

"พ่อรู้ไหมว่าที่นี่ต่างจากวัดอื่นตรงไหน พุทธศาสนิกชนเข้าวัดเพื่อกราบไหว้พระพุทธรูปเจ้า แต่ที่นี่ดูไม่เหมือนจะมีพระพุทธรูปอยู่เลย ดังนั้นต้องแสดงให้เห็นว่ามี"

"แสดงให้เห็นว่ามีเระ...พ่อจะบอกให้หะขุน คำว่าพระพุทธรูปเจ้านะ..."

"พ่อเก็บคำเทศนาจนจบแล้วหันดูรอบตัวตึกว่า วัดคิงคาคุจิตค้ำเข้าวัดสี่ร้อยเอน วัดคิโยมิชิสามร้อยเอน แกมยังมีรายได้จากการขายยันต์เอย

เครื่องรางเอย มีกิจกรรมเรียกลูกค้าอย่างเช่นการเลี้ยงเซียมซี คนเราถ่อไปยังที่ต่างๆ ก็เพื่อแสวงหาความสุขสนุกสนานที่แปลกใหม่หรือไม่ก็การแสดงที่ไม่เหมือนใคร เอาเป็นว่าพ่อยกให้ผมจัดการเถอะ"

"ซุน...จังหวัดเกียวโตมีวัดกับศาลเจ้าเต็มเมือง ป่านี่วัดกระจัดย่อยอย่างเราจะทำอะไรได้"

ชายหนุ่มผู้เปี่ยมล้นด้วยความมั่นใจเบนสายตาไปยังเขตวัดซึ่งถูกทิ้งร้าง เขาริเริ่มกิจการร้านอาหารสองแห่งจนขึ้นแท่นอันดับหนึ่งของท้องถิ่นในกรุงโตเกียว มหานครซึ่งไม่ใช่บ้านเกิดและขึ้นชื่อเรื่องการแข่งขันสูงโดยเฉพาะธุรกิจอาหาร ทว่าครั้งนี้ทำให้คู่แข่งคือวัดหรือศาลเจ้าที่รวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นแค่วันก็ไม่หวั่น ขอเวลา...แค่ห้าปีก็พอ เขาจะเปลี่ยนวัดแห่งนี้ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากที่สุดโตเกียวโตภายในห้าปี

ใบขอพร

การผลิตรายการโทรทัศน์ไม่ใช่หน้าที่ของสถานีแต่เป็นงานของบริษัทโปรดักชั่นที่รับช่วงมาอีกที ขนาดของบริษัทโปรดักชั่นดังกล่าวมีหลากหลายบริษัทใหญ่อาจรับจ้างผลิตรายการโทรทัศน์ทั้งรายการ ขณะที่บริษัทซึ่งจ้างอิมูระ นาโอะมาเป็นผู้รายงานข่าวนี้เป็นแค่โปรดักชั่นระดับเล็กสุด รับผิดชอบเพียงรายงานข่าวสั้นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายการ

หน้าขั้รายงานดังกล่าวยังมีความยาวแค่ไม่กี่นาทีแทรกข่าวภาคเย็นของสถานีท้องถิ่นเกี่ยวโต เดิมทีข่าวสั้นจำพวกนี้จะจ้างผู้ประกาศข่าวหน้าใหม่ตามสถานี แต่ปัจจุบันนาโอะซึ่งเป็นพนักงานสัญญาจ้างมักต้องรับหน้าที่นี้แทนเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

พูดถึงวัดทางเหนือของเกียวโตก็ต้องวัดคิงคาคุจิ แต่วันนี้เธอมาเยือนวัดองอินที่อยู่ในละแวกเดียวกัน นาโอะเป็นชาวเกียวโตแต่กำเนิด ทว่าไม่เคยรู้จักหรือได้ยินชื่อวัดนี้มาก่อน แต่พอเดินทางไปถึงด้านในสุดของตรอกข้างถนนคางามิอิซึก็พบวัดองอินตั้งอยู่จริงๆ

ความประทับใจแรกที่มีต่อวัดแห่งนี้คือมันเป็นวัดขนาดเล็กกว่าสะอาดสะอ้าน ส่วนอุโบสถซึ่งคงบูรณะได้ไม่นานถูกทาเป็นสีแดงเข้มตกแต่งด้วย

เครื่องประดับสีทองเป็นแห่งๆ ช่างกลึงที่มาด้วยพลอยร่ำฟังว่า "รู้ทั้งรู้ว่า โดนแดดไม่นานก็ซีด ยังอุตส่าห์เลือกใช้สีชนิดนี้อีก สงสัยต้องขยันหาทับ นั้นแปลว่าวัดทำเงินได้ดีผิดปกติ"

เหตุผลเดียวที่รายการเธอมาเยือนสถานที่แห่งนี้ก็เพราะอีเมลฉบับหนึ่ง มันถูกส่งมายังช่วงตอบจดหมายที่เชิญชวนให้ผู้ชมส่งข้อมูลน่าสนใจเข้ามา อีเมลระบุว่าที่นี่เป็นวัดซึ่งน้อยคนจะรู้จัก ผู้กำกับเองยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เพราะพระที่วัดนี้อาจดูขำขันมาเองก็ได้ แต่ทันทีที่ได้เห็นหน้าเจ้าอาวาสหนุ่ม ข้อสงสัยพวกนั้นก็กลายเป็นเพียงปัญหาหุ่หม่อมในสายตาของนาโอะ

หัวใจเธอพลันเต้นแรงจนแทบลืมหน้าที่ของตัวเอง

ผู้ออกมาต้อนรับสวมจีวรโทนม่วงอมแดง ดูฉลาดเฉลียวด้วยกลิ่นอายต่างแดน ศีรษะโล้น ใบหน้าเล็กได้รูปสวยดั่งหุ่นโชว์ในห้างสรรพสินค้านั้น แฝงรัศมีความหล่อเหลาออกมาเต็มที่ ชายหน้าหวานแต่กลับไม่มีผมสักเส้น ผู้นี้ดูราวกับมาจากดาวดวงอื่น ดวงตาจริงจั่งเจือสีน้ำตาล พร่างพร้อมด้วยรูปโฉมโฉมพรรณแบบชายหนุ่มผู้มีมนตร์เสน่ห์มัดใจสาวน้อยใหญ่ทั้งหลาย

กิริยามารยาทก็งดงามราวเป็นผู้ดี ท่วงท่าอ่อนช้อย กลิ่นอายต้องห้ามที่ว่าอีกฝ่ายเป็นนักบวชก็ชวนริ้วจวนไปอีกแบบ แค่นี้จับจ้องใบหน้าของเขาก็มีความสุข นาโอะไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อนเลย

เธอยืนตาลอชมองหน้ามินาเสะ ชูอยู่ในเขตวัดโดยมีอุโบสถเป็นฉากหลัง "เฮ้" ในที่สุดผู้กำกับต้องกระซิบเรียก "นาโอะ เป็นอะไรไป ถามต่อสิ" "เอ่อ...ได้ค่ะ" เธอตั้งสติดึงไมโครโฟนที่จ่ออยู่หน้าชุนกลับมาหาตัวเอง "ทะ...ท่านเจ้าอาวาสรับช่วงต่อโดยยังหนุ่มอยู่เลยนะค่ะ เอ่อ ถ้าอย่างนั้น ช่วยอธิบายประวัติความเป็นมาของวัดของอินแห่งนี้ให้ฟังหน่อยได้ไหมคะ"

มินาเสะ ชูระบายยิ้มเปี่ยมมนตร์ขลังตั้งรอยยิ้มในงานประติมากรรมสมัยอาร์เคอิก* แล้วเริ่มอธิบาย "ที่นี่เป็นวัดอิสระ แต่เชื่อว่าน่าจะเป็นหนึ่งในนิยายซึ่งมีประวัติเก่าแก่ตั้งแต่สมัยก่อนราชวงศ์หนานเปยของจีน ปู่ของอาตมาค้นพบรูปปั้นหินซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นมาดังกล่าวจึงบูรณะและฟื้นฟู

* ประติมากรรมสมัยอาร์เคอิก มีเอกลักษณ์โดดเด่นที่รอยยิ้ม ซึ่งจะคล้ายการยิ้มโดยใช้ฟันบนกดแน่นริมฝีปากล่าง

วัดโบราณแห่งนี้ขึ้นมาใหม่"

"โอ้โฮ...นอกจากจะมีประวัติยาวนานแล้วยังสืบทอดมาได้ถึงปัจจุบัน เชียวเธอคะ ว่าแต่ที่ท่านเจ้าอาวาสมินาและ ทางผู้ชมของเราให้ข้อมูลมา ว่าวัดแห่งนี้มักมีรถสิบล้อชินสีดามาจอดอยู่ด้านหน้า...แกมยังมีบุคคลทำทาง มีอันจะกินเข้าออกอุโบสถแห่งนี้โดยมีบอดีการ์ดติดตามมาด้วย"

"อ้อ เรื่องนั้นนะเอง วัดเรามีนักการเมืองแอบมาขอพรบ่อยจนไม่ใช่ เรื่องแปลกอะไร"

"นักการเมือง...เธอคะ อย่างเช่นสมาชิกสภาเทศบาลเกี่ยวโตเธอ..."

"ไม่ใช่แค่นั้น ท่านที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็มักแวะเวียนมาส้มยจัดตั้งคณะรัฐมนตรีชุดที่สองของนายกรัฐมนตรีโยชิเดะ หนึ่งในตัวเก็ง คณะรัฐมนตรีจากพรรคเสรีประชาธิปไตยให้ความสนใจในพิธีกรรมซึ่ง สืบทอดกันมาในวัดนี้ นับแต่นั้นมาเหล่าสมาชิกสภาทั้งหลายที่มุ่งหวังจะเป็น รัฐมนตรีต่างก็มาเสริมสิริมงคลกันที่นี้ด้วยตัวเอง แต่ทุกท่านมาเยือนเป็นการ ส่วนบุคคลโดยไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้ต่อสาธารณชนตามกฎหมายการแยกการเมือง และศาสนานอกจากกัน"

"โอ้โฮ ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ ขออนุญาตถามหน่อยว่าการที่หลายคนเลือก มาขอพรที่นี้แทนที่จะเป็นวัดดังแห่งอื่น แปลว่าต้องศรัทธามากใช่ไหมคะ ทางเราได้ข่าวมาด้วยว่าวัดนี้มีพิธีขอพรที่แปลกไม่เหมือนใคร"

"ไม่รู้จะเรียกว่าแปลกหรือเปล่า...มันเป็นพิธีกรรมที่วัดนี้ปฏิบัติสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น อาตมาเลยมองว่ามันเป็นพิธีปกติ หากสนใจชมก็ย่อมได้ ขอเชิญทางนี้"

ซุนเริ่มเดินนำด้วยท่วงท่ามสง่า ราวกับตัวเอกในละครของเชกสเปียร์ ก็ไม่ปาน นาโอะเดินตามหลังอย่างเคลิบเคลิ้ม เหล่าทีมงานเริ่มย้ายสถานที่ตาม กล้องยังคงจับภาพนาโอะเดินไปกับซุน

ขณะนี้อยู่ในช่วงปลายเดือนกันยายนซึ่งใบไม้ยังไม่เริ่มเปลี่ยนสี อาณาบริเวณเขียวขจีในวัดจึงโดดเด่นสะดุดตาภายใต้ฟ้าสีคราม แต่ที่นี้ไม่ถึงกับน่าสนใจเท่าไรเมื่อเทียบกับทัศนียภาพของนครเกียวโตซึ่งได้รับการ

ดูแอลอย่างตีทุกหนแห่ง วัดแห่งนี้ดูเพิ่งได้รับการตกแต่งใหม่ไม่นาน ดูออก
เลยว่่าต้นไม้อะไวยังแผ่ขยายไม่เต็มที่

ทว่าเรื่องพรรคนั้นไม่สลักสำคัญสำหรับนาโอะ แมกไม่มีค่าแค่เป็นฉากหลัง
ให้เขาเท่านั้น

เหลียงอุโบสถมีชายหญิงสูงวัยสวมจีวรนั่งอยู่ ชุนแนะนำว่าทั้งคู่คือ
พ่อและแม่ นาโอะจึงโค้งศีรษะทักทาย ทั้งคู่ทักทายตอบแบบเคอะเขิน เห็น
ได้ชัดว่าผู้เป็นพ่อแม่ไม่ชินกับกล้องเหมือนชุน แถมยังออกอาการเขินอาย
ทั้งที่อุตสาห์มีรายการมาถ่ายทำ นาโอะประเมินว่่าบาทสมัภาษณ์พ่อแม่เมื่อครู่
คงใช้ออกรายการไม่ได้

ห่างจากอุโบสถเล็กน้อยมีพระพุทธรูปหินอยู่จำนวนหนึ่งและมีเสาสี่ต้น
ตั้งอยู่ตรงกลาง ยอดเสาแต่ละต้นมีโซ่เส้นบางซึ่งห้อยกล่องไม้ไผ่หนึ่งเอาไว้
ตรงกึ่งกลาง บริเวณรอบๆ มีเชือกซึ่งเอาไว้ไม่ให้ใครเข้าใกล้ตัวกล่องไม้

กล่องดังกล่าวสูงสิบห้าเซนติเมตร ยาวสามสิบเซนติเมตร กว้างยี่สิบ
เซนติเมตร ตอนล่างของหน้ากล่องมีลักษณะเป็นลิ้นชักขนาดเล็กและห้อย
แม่กุญแจเอาไว้ เดิมมันคงเป็นกล่องไม้โบราณอยู่แล้ว มาตากลมฝนแบบนี้
จึงยิ่งจวนเจียนผุพัง

นาโอะถามชุน "นี่คืออะไรหรอคะ"

"ในสมัยมุโรมาจิศาสนาพุทธเริ่มแผ่ขยายไปถึงสามัญชน ว่ากันว่า
ค่านิยมเขียนคำอธิษฐานลงในใบขอพรแล้วบูชาไว้ที่วัดเกิดขึ้นในช่วงนั้น ทาง
วัดของอินของเราระว่่ากล่องเก็บกระดาษขอพรมาแขวนไว้ในอาณาเขตนี้ซึ่งได้
รับการปกปักโดยหมู่พระพุทธรูปหิน และวิธีนี้ก็ไ้ผลดีมากด้วย"

"ยกตัวอย่างให้ฟังหน่อยได้ไหมคะ ว่าไ้ผลแบบไหนบ้าง..."

"ดูเหมือนว่่าในสมัยเฮอันจะมีการสอบราษการที่วิทยาลัยกลาง
นครเกียวโต และมีธรรมเนียมนำกล่องไม้บรรจุคำอธิษฐานให้สอผ่านมา
บูชาไว้ที่วัดแห่งหนึ่ง แต่วัดแห่งนั้นไหม้ไปแล้ว เหลือเพียงกล่องใบนั้นที่
วัดของอินรับช่วงต่อมา"

"หมายความว่ากล่องใบนี้เป็นมรดกตกทอดตั้งแต่สมัยเฮอันใช่ไหมคะ"

20 แป้มคติพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 11

"อาดมาได้ยินมาอย่างนั้น" ซุนผายมือไปทางกล่องไม้ "ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายท่านที่ประสงค์จะเป็นคณะรัฐมนตรีได้มาขอให้ทางวัดเขียนชื่อลงในใบขอพร ทางวัดก็ได้ทำตามคำขอ"

นาโอะหลุคซ่า "วันนี้จะมีการประกาศรายชื่อคณะรัฐมนตรีของรัฐบาลอาเบะพอดีเลยล่ะ แต่ยังไม่แถลงอย่างเป็นทางการ"

"ทางวัดเองก็ไม่อยากเปิดเผยเนื้อหาในใบขอพรก่อนการแถลงอย่างเป็นทางการเพราะเกรงจะเกิดผลกระทบต่อสังคม...แต่ถ้าเป็นวันนี้คงไม่เป็นไร"

ทันใดนั้นผู้กำกับพลันโพล่งขึ้น "น่าสนใจดีแฮะ! กล้องหยุดถ่ายแค่นี้ก่อน"

ไมโครโฟนถูกดึงไปอีกทาง เลนส์กล้องลดตำแหน่งลง ผู้กำกับหันไปถามผู้ช่วย "รายชื่อคณะรัฐมนตรีประกาศออกมาหรือยัง"

ผู้ช่วยกดโทรศัพท์มือถือพลาจางรายงาน "ดูเหมือนทีมข่าวการเมืองยังไม่ได้รับรายงานเข้ามานะครับ เดี่ยวผมขอลองเช็คเว็บไซต์หนังสือพิมพ์แต่ละหัวดูก่อน...ยังไม่ลงข่าวครับ ฮีะ รอเดี๋ยว"

"ลงข่าวแล้วเหอ"

"เว็บไซต์สำหรับโทรศัพท์มือถือของหนังสือพิมพ์แต่ละหัวพร้อมใจกันลงข่าวด่วนแล้วครับ เพิ่งอัปเดตเว็บสดๆ ร้อนๆ"

"ดีเลย" ผู้กำกับควักโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วยื่นไปให้นาโอะ "ถือเอาไว้แล้วเริ่มถ่ายทำต่อเลย"

"คะ" นาโอะมือหนึ่งถือโทรศัพท์เอาไว้แล้วหันกลับไปหาซุน "ท่านเจ้าอาวาสมินาสะคะ สื่อมวลชนประกาศรายชื่อออกมาแล้วคะ"

ซุนยังคงอมยิ้มพลาจางก้าวข้ามเชือกกัน "ถ้าอย่างนั้นอาดมาจะเผยแพร่ใบขอพรให้ทุกท่านดู"

ช่างกล้องชะโงกตัวตามตั้งจะคอยจับทุกท่วงท่าของฝ่ายตรงข้ามไม่ให้เกิดคลาดสายตา อากัปกริยาของซุนดูไม่มีอะไรไม่ชอบมาพากล เริ่มจากเยื้องย่างเข้าไปไขกุญแจอย่างสง่าผ่าเผย เอื้อมมือไปหาที่จับของลิ้นชักแล้วดึงมาด้านหน้า

ภายในมีม้วนกระดาษอยู่เพียงม้วนเดียว ยาวประมาณยี่สิบเซนติเมตร
เส้นผ่านศูนย์กลางราวสองถึงสามเซนติเมตร ชุนใช้นิ้วเรียวยาวตึงนิ้วของ
นักเปียโนหยิบมันขึ้นมา

ดูเหมือนว่ามันจะเป็นกระดาษสา ผืนก็ไว้ด้วยครึ่งแบบจดหมายตะวันตก
กล่าวคือมีการลงไขสีแดงลงไปแล้วประทับด้วยตราของวัด ครึ่งดูแห้งและเก่า
พอสมควร

นาโอะยื่นไมโครโฟนไปหาชุน "ไม่ทราบว่กระดาษแผ่นนี้ถูกนำมาบูชา
ตั้งแต่เมื่อไรคะ"

"เมื่อสองเดือนก่อน" ชุนแกะครึ่งออกมา "อาตมาเป็นคนเขียนโดยแฝง
ดวงจิตอธิษฐานลงไปด้วยตัวเอง"

ม้วนกระดาษถูกแกะออก ปรากฏข้อความซึ่งเขียนหวัดทว่าอ่านง่าย
กลิ้งซุมภาพเข้าไป ตากล้องซึ่งเห็นข้อความผ่านเลนส์อุทยานขึ้นก่อนใคร
ถัดมาคือนาโอะซึ่งตื่นตะลึงอย่างไม่เคยเป็น ความเย็นยะเยือกแล่น
เข้ามาดั่งเส้นเลือดปล้นเยือกแข็ง เธอรีบก้มมองหน้าจอโทรศัพท์ในมือ
ผู้กำกับร้องลั่นทั้งที่อยู่ระหว่างถ่ายทำ "เฮ้ย ไม่น่าเชื่อ! นี่มันอะไรกัน..."

'...ขออธิษฐานให้ท่านเหล่านี้ได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี ได้แก่ ท่าน
ชินโซ อาเบะ ท่านสิงะ โยชิฮิเดะ ท่านนางาเสะ จินเอ็น ท่านอาโซ ทาโร
ท่านโอมิ โคจิ ท่านอูบูกิ บุนเมะ ท่านยานางิซาวะ ฮาคูโอะ ท่านฟูยูชิบะ
เท็ตสึโงะ ท่านชิโอะซากิ ยาสุฮิสะ...'

ความรู้สึกแบบนี้เองสินะที่เรียกว่าไม่อยากเชื่อสายตา

ชื่อในแผ่นกระดาษครอบคลุมรายนามคณะรัฐมนตรีตามที่เพิ่งออกข่าว
แต่ไม่น่าจะมีประชาชนคนไหนรู้ล่วงหน้าจนกระทั่งรัฐบาลประกาศออกมาเนี่ย...

กองถ่ายเข้ามาเตรียมถ่ายทำที่วัดนี้ตั้งแต่เช้า เจ้าอาวาสรวมถึงใคร
คนอื่นก็ไม่ได้เข้าใกล้กล้องใบนี้เลย

บางที่เมื่อสองเดือนก่อนอาจมีคนงในซึ่งรู้ข้อมูลการจัดตั้งคณะรัฐมนตรี

22 แฝมคติพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 11

เข้ามาขอพรที่วัดนี้และเปิดเผยรายนามดังกล่าวเอาไว้ หรืออีกความเป็นไปได้หนึ่งคือเหล่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต่างเข้ามาขอพรที่นี้และพร้อมใจกันได้ขึ้นแท่นรัฐมนตรีครบชุด... กล่าวคือได้รับอานิสงส์จากความศักดิ์สิทธิ์อันน่าตกตะลึงนี้ แต่ไม่ว่าอย่างไรชาวลือที่ได้ยินมาดูจะเป็นเรื่องจริง

นาโอะถามขุนต่อ "ทะ...ท่านเจ้าอาวาสมินาเสะคะ...ไม่ทราบ่วัดนี้ เอ่อ...รับคำขอพรของบุคคลทั่วไปอย่างพวกฉันด้วยไหมคะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว" ขุนตอบอย่างนุ่มนวลเยือกเย็น "หลายท่านก็เข้ามาขอพรให้สอบติดหรือสมหวังในรัก"

สมหวังในรัก...นาโอะจับจ้องรอยยิ้มของมินาเสะ ขุนซึ่งดูเจิดจ้ายิ่งกว่าองค์พระองค์เจ้าเสียอีก รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาไม่ธรรมดา บวกกับเสน่ห์ดึงดูดอย่างรุนแรงทำให้ชายตรงหน้าเปล่งประกายราวกับไม่ใช่มนุษย์

หากถึงคราวเจ้าอาวาสเขียนใบขอพรครั้งหน้าเมื่อไร นาโอะอยากให้ช่วยลงชื่อเธอกับเขาอยู่เคียงคู่กัน หญิงสาวซึ่งตามปกติไม่ค่อยมีดวงเรื่องคู่รู้สึกเช่นนั้นจากใจจริง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)